

una novel·la negra com "Sota la pell", que per a una d'històrica?

Aquí també m'he documentat, i força! Ha estat difícil, perquè he entrat en uns móns que no coneixia, com ara el dels tatuatges... he hagut de visitar aquests locals perquè fos creïble, conèixer-ne el funcionament, les tècniques... Pel que fa a la trama policíaca, també hi ha un personatge secundari que és mosso d'esquadra, però la seva presència és testimonial. Pau Pirellós baixa a l'infern per recuperar la memòria de la Paula i el seu itinerari és un infern de prostitució i drogues ambientat bàsicament a Barcelona. Tot plegat són ambients desconeguts per a mi.

Què li han permès aprendre tots aquests canvis que suposa "Sota la pell" en la seva trajectòria?

Sobretot, he après que no tinc una metodologia clara. Cascadú escriu a la seva manera i jo estava convençut que tenia un mètode: primer pensar en el que vull explicar, construir la trama, seguir-la cronològicament... En canvi aquí he trencat tots els meus esquemes. Tenia una història i la vaig escriure d'una manera molt anàrquica. Molts fragments els escrivia a mesura que em venien al cap i, perquè et facis una idea, la frase final la tenia molt abans d'acabar el llibre. Des que la vaig començar a escriure, entremig vaig acabar dues novel·les més: "Els diaris de Pascal" i "El secret del bandoler". En el fons, potser, el que he après és que cada cosa té una manera de ser escrita. El proper que escrigui no sé pas de quina manera ho farà.

Pràcticament totes les seves novel·les han resultat premiades. Quina importància tenen per a vostè els guardons?

El premi és la garantia que una novel·la es publicarà. Ara bé, he de reconèixer que en aquest sentit no em puc queixar perquè Proa ha confiat en mi tant amb "El secret del bandoler" com amb "Sota la pell". De totes maneres, també és cert que els guardons et permeten obtenir uns diners que difícilment guanyaries venent llibres. N'hauries de vendre molts!

Els seus alumnes llegeixen els seus llibres?

Què li'n diuen?

Jo no els els faig llegir, però sé que voluntàriament n'han llegit alguns. A més hi ha companys que els els fan llegir a classe. El cert és que ells no n'acostumen a parlar gaire amb mi perquè suposo que els fa una certa vergonya.

I amb els lectors, en parla?

Sí. Sempre resulta una experiència molt enriquidora. Participo en clubs de lectura cada cop que m'ho demanen i puc. Realment el contacte directe amb el lector és fantàstic.

Llegia de petit?

Sí, sempre dic que sóc escriptor perquè sóc lector; no concebo una cosa sense l'altra. Vaig començar a llegir amb molt poc criteri perquè a casa hi havia molt pocs llibres. Els meus re-

"Els guardons et permeten obtenir uns diners que difícilment guanyaries només venent llibres"

LLORENÇ CAPDEVILA

ferents de lectura van ser els llibres de lladres i serenos i les petites novel·letes de bandolers que venien als quioscos. A partir dels anys 80 ja em vaig començar a formar com a lector llegint molta novel·la negra. Després, a poc a poc, em vaig anar endinsant en lectures d'autors com Manuel de Pedrolo, Mercè Rodoreda, Pere Calders, Paul Auster, Raymond Chandler, etc.

El darrer llibre que ha llegit?

"Els convidats", d'Emili Teixidó. És una novel·la ambientada en la postguerra a la comarca d'Osona. Fa un retrat molt interessant de l'època.

Quina opinió li mereixen fenòmens com Harry Potter o Millennium, la trilogia de Stieg Larsson?

Dins el camp dels *best sellers* cal saber diferenciar. Concretament, aquests dos tenen un mínim de qualitat i si serveixen per crear lectors, doncs benvinguts! Aquest tipus de fenòmens no fan cap mal i ajuden a que els llibreters puguin anar sobrevivint. Una altra cosa són autors com Dan Brown, les novel·les del qual són simples productes comercials; no aporten res, tan sols són entreteniment i jo sóc del criteri que la literatura ha de ser més que

entreteniment, ha d'aportar alguna cosa al lector.

Vostè té una filla. Li escriu contes?

No, no n'hiescric. Quan era més petita n'hi explicava molts que m'anava inventant sobre la marxa. Però ara ja té nou anys i és més complicat prendre-li el pèl! Ara el que fem és llegir plegats en veu alta. Deixo que ella llegeixi tota sola sense criteri i quan jo llegeixo amb ella intento fer-ho amb obres interessants com "El petit príncep", "Alícia al país de les meravelles" o "Rovelló".

Com veu el panorama literari actual, tant a nivell de lectors com d'escriptors?

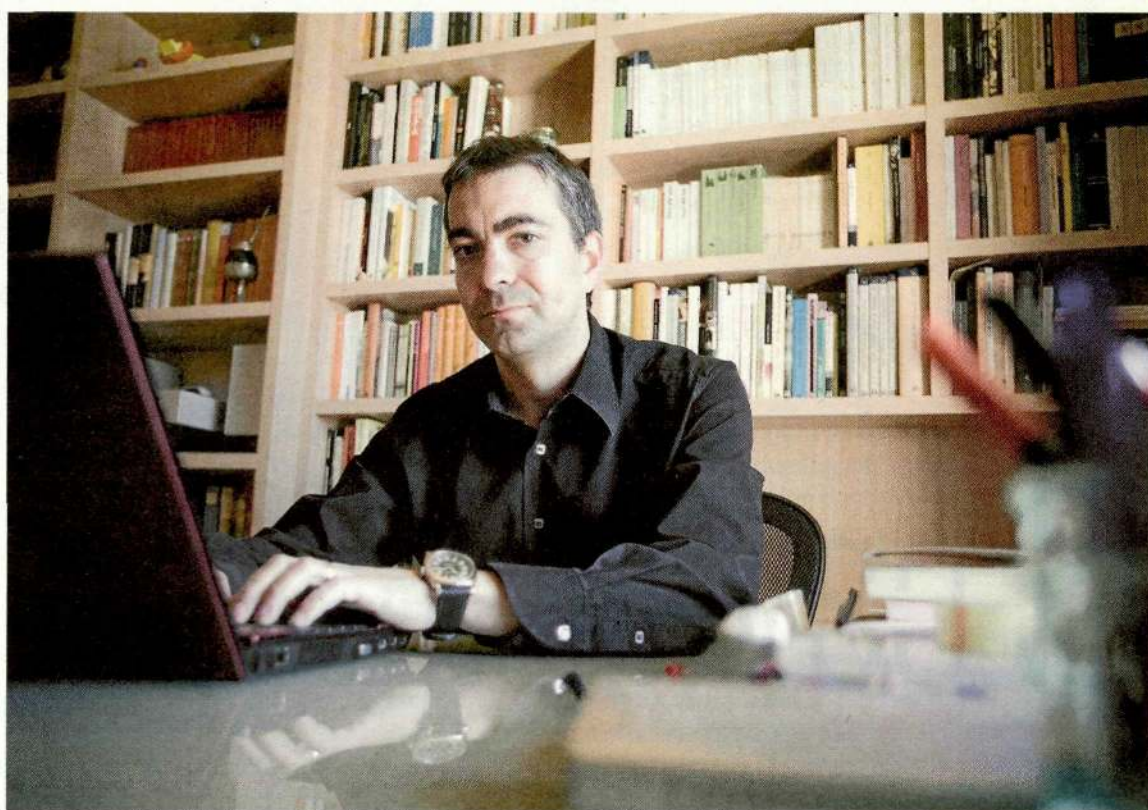
De cara als lectors no sóc ni optimista ni pessimista. És evident que els índex de lectors són molt baixos però, tot i això, crec que no s'ha reculat, sempre s'ha llegit poc. Pel que fa als escriptors actuals, la literatura catalana viu un moment molt bo. Hi ha autors de primera línia com Maria Barbal, Jaume Cabré i Imma Monzó que publiquen obres de molta qualitat i que, malgrat no tenir el mateix ressò que tindrien si escrivissin en anglès, estan sent traduïts a moltes altres llengües.

Escriu amb l'ordinador o és un romàntic del paper?

Quan em poso a escriure ho faig amb l'ordinador, però tota la feina prèvia la faig a mà.

En quin projecte literari treballa actualment?

En tinc un de més o menys avançat. De moment no en puc dir gran cosa, però sí que puc assegurar que no és una novel·la històrica, ni de misteri. Està ambientada en l'entorn de la Lleida actual i té punts d'humor, així com també d'una certa denúncia social.

l'infern que viuen els dos protagonistes: el Pau Perellós, que és un escriptor a qui acaba d'abandonar la dona i que, per tant, viu el seu infern particular, tot i que transitori, i la Paula Galkiewick, una noia polonesa que viu dins un infern permanent de droga, de prostitució... "Sota la pell" és una novel·la plena de passió, de crònica negra, i que crec que pot agradar a molta gent. Segueix l'estructura d'una baixada als inferns, és el mite d'Orfeu: un músic que després de morir la seva dona, Eurídice, baixa als inferns a recuperar-la. La condició que li posen Hades i Persèfone és que ell no es giri per comprovar que el segueix fins que no surtin al món dels vius. A l'últim moment, Orfeu no pot resistir-s'hi i es gira, fet que propicia un final tràgic perquè perd Eurídice.

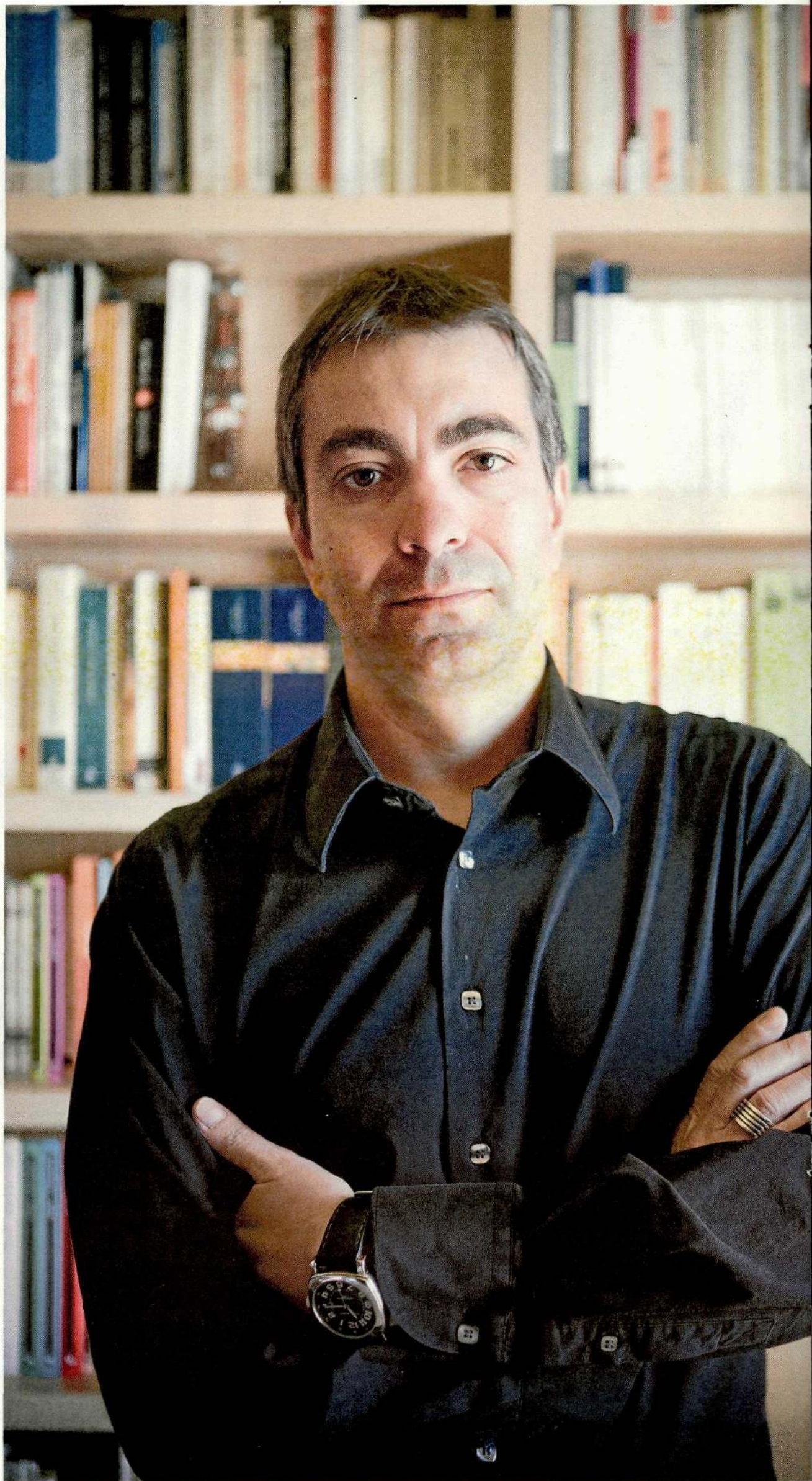
Com es converteix un assassinat real en una novel·la?

Quan em va arribar la notícia de la coincidència dels tatuatges no feia res en concret i estava obert a tot tipus d'imputs. Un amic em passava retalls de diaris i en aquell moment, quan vaig llegir la notícia va néixer "Sota la pell". Em vaig començar a preguntar què passava, si hi havia un missatge secret, si era una coincidència, per què el tatuatge havia aparegut en dos morts... Els dies següents vaig començar a perfilar els personatges. Volia explicar la història d'un home en hores baixes, a qui desvetllava la mort d'una prostituta de qui era client. La investigació l'havia de fer sortir del pou. Ara, el que no sabia jo aleshores era que la prostituta aniria agafant protagonisme. La novel·la hauria pogut ser una mena de "A sang freda" de Truman Capote reconstruint un crim, en un format que anés entre el periodisme i la novel·la. El cert és, però, que s'inspira en una història real tot i que no s'hi basa.

Per quin motiu deixa de banda la novel·la històrica?

Em venia de gust fer alguna cosa diferent i canviar una mica de registre. Tenia ganes de sortir del gènere, però també volia trencar amb l'estil. En aquest sentit, les frases són més contundents i més curtes. Això ha suposat un canvi important perquè jo tinc una tendència natural a la frase llarga. Aquí són molt més breus, el llenguatge també és proper, més col·loquial. Una altra de les característiques és que diàleg i narració es barregen, el que s'anomena estil directe lliure. El cert és que em va costar molt trobar el to que em deixés satisfet. Al començament vaig haver-ho de reescriure molt abans no em vaig sentir còmode amb el resultat.

És més difícil documentar-se per a

era una petita dotació econòmica i la publicació de la novel·la, que era el que em feia més il·lusió.

Aquest premi va ser el punt de sortida d'una carrera amb força títols a l'esquena.

Bé, el premi em va servir per fer créixer una mica el meu ego. Després d'aquesta primera novel·la em vaig plantejar de començar alguna cosa més ambiciosa. A mi m'encanta la literatura medieval i aquella època sempre m'ha atret molt. Arran d'això, vaig començar a introduir-me al món de la novel·la històrica.

Vostè mateix diu que les novel·les històriques que ha escrit són "històries dins la Història". Expliqui'ns-ho, això.

Sí, les meves novel·les mai han volgut ser una lliçó d'història. El que jo faig és escriure històries (en minúscula) emmarcades en un determinat escenari de la Història (en majúscula). A mi el que realment m'interessa són els personatges com, per exemple, Bernat Metge, un escriptor molt vinculat a la cort reial que es dedicava a fer negocis no gaire nets. És un personatge molt interessant i també molt modern. Per tant, puc dir que el fet que hagi escrit novel·les històriques és circumstancial ja que ve donat per la meua debilitat pels escriptors d'aquella època.

Amb la seva darrera novel·la canvia de gènere i s'introdueix en el camp de la novel·la

negra. Què hi pot trobar el lector a "Sota la pell"?

La novel·la parteix d'un fet real: l'assassinat d'una noia l'any 2005 a l'Eix Transversal. Portava un tatuatge eròtic amb dues figures abraçades i va donar la casualitat que dos anys abans, a Darnius, havien trobat un home que portava justament el mateix tatuatge. Llegir la notícia de la coincidència dels dos morts amb el mateix tatuatge em va fascinar fins al punt que vaig tenir ganes d'explicar-ne alguna cosa. De tota manera, "Sota la pell" no és una novel·la fruit d'una investigació periodística sinó que més aviat s'hi inspira. Aprofita aquest fet real per acabar creant una trama que vol explicar

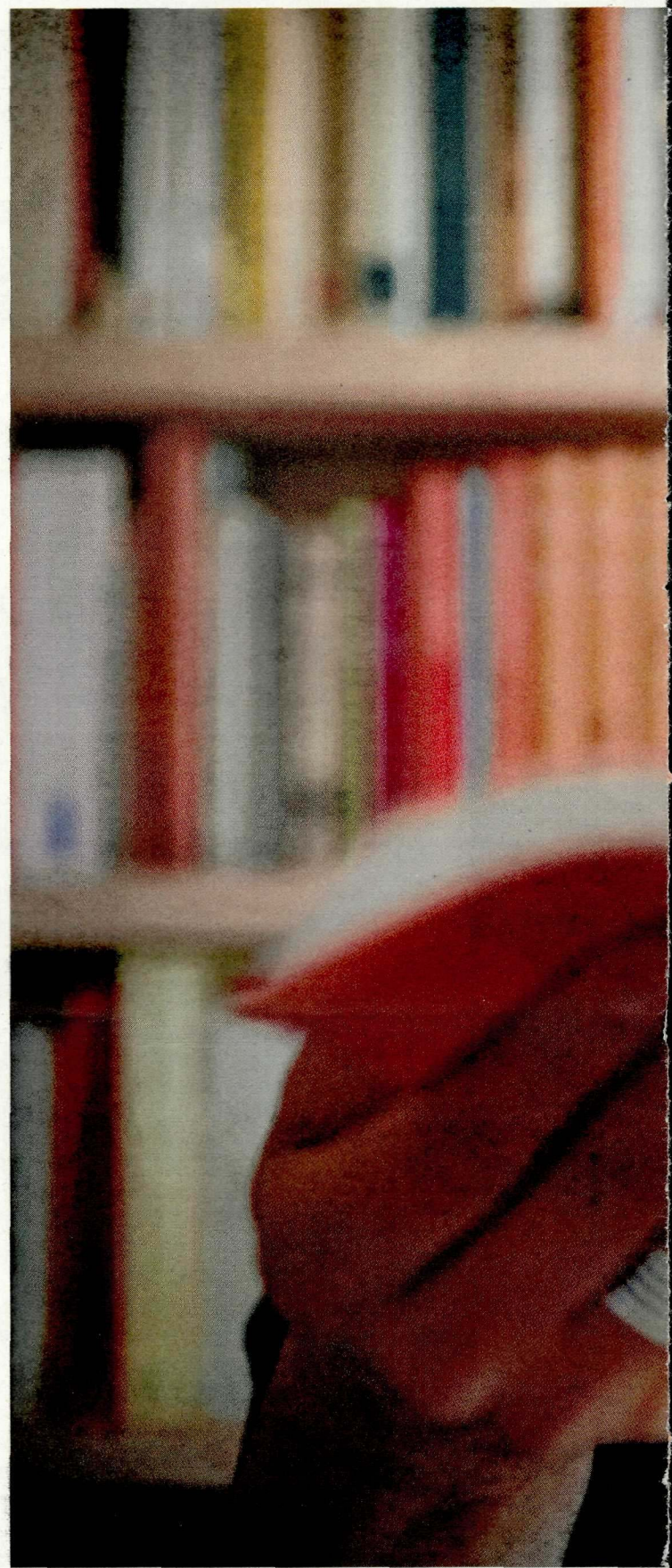
En Llorenç Capdevila ha escrit, des del 1999, un total de vuit llibres i ha rebut quatre premis. Un balanç força positiu per a aquest escriptor d'Alpicat que, amb 41 anys, acaba de publicar la seva última novel·la: "Sota la pell" (Proa). Amb aquesta novel·la negra, l'escriptor i professor de secundària deixa de banda la temàtica històrica, que fins ara havia caracteritzat bona part de la seva trajectòria literària, per endinsar-se en un registre completament nou, no només de contingut, sinó també de forma i de llenguatge. Una experiència que li ha provat força i que està disposat a repetir, tot i que no descarta un retorn a la novel·la històrica.

TEXT: ROSER BANYERES I NEUS MARTÍ FOTOS: MIKEL ARISTREGI

LLORENÇ CAPDEVILA

[Escriptor i professor de secundària]

"Sota la pell és una novel·la de crònica negra"

Com decideix començar a plasmar històries sobre el paper?

La veritat és que m'hi vaig posar tard. Vaig estudiar filologia catalana i la primera cosa que vaig publicar va ser un conte a la revista de la universitat. Però encara va haver de passar força temps fins que em decidís a escriure una novel·la. De fet no m'ho vaig plantejar fins als 27 o 28 anys i va ser un repte personal. Aquella primera novel·la es va titular "Racó de món".

Va ser complicat publicar-la?

Publicar sempre és el més difícil, sobretot quan no coneixes cap editor, com era el meu cas. L'any 1999 vaig presentar-la a un premi literari, el de la vila d'Ascó, i el vaig guanyar. El premi